

เป็นฮีโร่ได้

ง่ายๆ แค่ทำดี

ศิลปะ คืองานศิลป์

ศิลปสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน

ฉบับที่ 40 เดือนพฤษภาคม 2561

www.artculture4health.com

ชื่อผลงาน : เป็นฮีโร่ได้ แค่ทำดี
รองชนะเลิศอันดับ 1 ประเภทไปสเทอร์
ไทย : นางสาวประทีปสร ชัยปัญญา
จากโครงการ : จิตอาสาพลังแผ่นดิน
ทำดีที่เอื้อมถึง เริ่มตั้งแต่วันนี้

4

ข้อ 2 เป็น
โรงเรียน
ของสังคม

10

ทำไมต้อง...
นักสื่อสารสร้างสรรค
สร้างแรงบันดาลใจ :
คือเป็นโรงเรียนของสังคม
แห่งการเรียนรู้

11

จิตอาสา
พลังแผ่นดิน
ทำดี ทำได้ ทุกวัน
เริ่มตั้งแต่วันนี้
On Air

15

สุขขันธ์ฤทธิ์

18

ความสุขที่สุด
ในชีวิต
ของสมจิตร

เปิดบ้าน... ศิลปะสร้างสุข

สวัสดีครับภาคีเครือข่ายแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ทุกๆ พื้นที่ เพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ฉบับนี้จึงอัดแน่นไปด้วยเนื้อหาสาระของการรู้เท่าทันสื่อ และการสร้างนักสื่อสารสร้างสรรค์ สร้างแรงบันดาลใจ ซึ่งจากการรับสมัครเด็กและเยาวชนเข้าร่วมโครงการมาตั้งแต่เดือนมกราคมที่ผ่านมา เป็นที่น่ายินดีครับที่มีเยาวชนสนใจเข้าร่วมส่งผลงานทั้งทางด้านคลิปวิดีโอสั้น และงานเขียน บทความเข้ามาจำนวนมากทั้งในประเด็นรู้เท่าทันสื่อ, ประเด็นสิ่งแวดล้อม, ประเด็นสุขภาพในชุมชน, ประเด็นความรุนแรง, ประเด็นกลุ่มอ่อนไหว และเปราะบาง (เด็กพิเศษ, คนพิการ, คนยากไร้, ผู้ถูกกระทำ, ผู้กระทำผิด) และประเด็นพิเศษรู้เท่าทันการพนันฟุตบอลออนไลน์

นี่จึงเป็นเสมือนการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของสื่อต่างๆ ได้มีโอกาสสร้างสรรค์สื่อ และแสดงพลังความคิดอย่างสร้างสรรค์ในการใช้สื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างเสริมสุขภาพแก่ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน หรือชุมชนสังคมรอบตัวเกิดขึ้นที่สื่อสร้างสรรค์ และหรือกลไกในการสื่อสาร ที่เผยแพร่ผลงานสื่อสร้างสรรค์สู่สาธารณะในวงกว้าง และเกิดเครือข่ายความร่วมมือหนุนเสริมการดำเนินงานของนักสื่อสารสร้างสรรค์สุขภาพอย่างต่อเนื่อง และในที่สุดสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้แก่คนรอบข้างทั้งในระดับท้องถิ่น เกิดกระแสได้ในวงกว้าง สร้างผลงานที่เป็นรูปธรรมและเกิดทิศทางการขับเคลื่อนไปสู่นโยบายระดับชาติได้ในระยะต่อไปได้ ซึ่งผลงานที่ได้ทั้งหมดนั้นนอกจากเราจะนำมาให้เห็นกันในฉบับแล้ว ผู้ที่สนใจสามารถดูเพิ่มเติมได้ที่ <http://artculture4health.com/mass> อีกด้วย

และหากใครมีเรื่องราวที่น่าสนใจหรือทำสื่อสร้างสรรค์ออกมาแล้วอยากแชร์ต่อ ลองส่งเข้ามาให้เราได้ ไม่นานถ้าเรื่องราวหรือเนื้อหาของคุณน่าสนใจเราอาจจะนำผลงานของท่านมาเผยแพร่ร่วมกับผลงานจากเยาวชนในโครงการนี้ด้วยก็ได้ ลองส่งเข้ามากันดูนะครับที่อีเมลนี้ได้เลยที่ ruethairat.jah@gmail.com ทีมงานกำลังรอเรื่องราวและเนื้อหาที่คุณอยากนำเสนออยู่ครับ

ในฉบับนี้นอกจากเรื่องราวในโครงการ “นักสื่อสารสร้างสรรค์บันดาลใจ : สื่อเป็นโรงเรียนของสังคมแห่งการเรียนรู้” แล้วเรายังมีเรื่องราว กิจกรรมดีๆ และผลงานจาก โครงการจิตอาสาพลังแผ่นดินทำได้ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้ ที่ได้ออกอากาศในรายการ Talk to films หนังสือเรื่อง ทางสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส (ThaiPBS) มาฝากกันอีกด้วย แต่ละเรื่องที่ได้ออกอากาศนอกจากจะได้รับด้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี แล้ว เนื้อหาที่น่าสนใจออกมาน่าสนใจมากครับ อยากรู้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นเป็นอย่างไร ติดตามได้ในฉบับครับ

กิจกรรมที่เกิดขึ้นจากการสนับสนุนของแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ยังมีอีกมากมาย สามารถติดตามได้ที่ www.artculture4health.com และติดตามได้จาก จุลสารศิลปะสร้างสุขในฉบับถัดๆ ไปครับ...

นายคณีย์ หวังบุญชัย

ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรม
สร้างเสริมสุขภาพ สสส.

CONTENTS

เรื่อง	หน้า
เปิดบ้านศิลปสร้างสุข	2
เรื่องเด่นประจำฉบับ	
สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม	4
ส่งต่อความสุข	
ทำไมต้อง... นักสื่อสารสร้างสรรค์	10
สร้างแรงบันดาลใจ : สื่อเป็นโรงเรียน	
ของสังคมแห่งการเรียนรู้	
สื่อศิลปสร้างสุข	
จิตอาสาพลังแผ่นดิน ทำดี ทำได้	11
ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้ On Air	
บอกกล่าวเล่าสุข	11
สุขบริสุทธิ์	15
เก็บสุขมาเล่า	
ความสุขที่สุดในชีวิตของสมจิตร	18
เก็บตกมาฝาก	
ศิลปสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย	20
ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน	
ไขปัญหาประลองปัญญา	
Clock ชูโดกุ	23

ใบสมัครสมาชิกจุดสารศิลปสร้างสุข

กรุณากรอรายละเอียดให้ครบทุกข้อ

(ไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น)

ชื่อ..... นามสกุล..... ชื่อหน่วยงานของท่าน.....
 เบอร์โทรศัพท์..... เบอร์แฟกซ์..... อีเมล.....
 ที่อยู่เพื่อจัดส่ง..... เลขที่..... ซอย..... ถนน.....
 ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์.....

(สามารถถ่ายสำเนาได้)

เรื่องเด่นประจำฉบับ | เรื่อง : ปากกาแก้ว

สื่อ เป็นโรงเรียน ของสังคม

เมื่อยุคสมัยของสื่อเปลี่ยนไป ...หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์
ไม่ได้เป็นสื่อที่ทำหน้าที่นำเสนอสื่อได้เพียงฝ่ายเดียว

....แต่ทุกๆ คนสามารถนำเสนอและเป็นสื่อได้ด้วยตัวเอง
.... การเรียนรู้เรื่องสื่อ หรือ การเสนอเรื่องราวผ่านสื่อจึงเป็นเรื่อง
ที่สำคัญ ที่ทุกคนต้องรู้และเข้าใจ

“การเล่าเรื่อง” เป็นสิ่งสำคัญ เพราะทุกคนเกิดมาเล่าเรื่องเป็นหมด แต่การ
เล่าเรื่องที่มีศิลปะ มีชั้นเชิงในการเล่าเรื่อง และการนำเสนอจะถูกยกระดับเป็น
การสื่อสารอีกระดับหนึ่งได้นั้นเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องเข้าใจให้ถูกต้อง เพื่อพร้อม
ในการสื่อสารออกไป

เพราะสถานการณ์โลกมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและมีความสลับ
ซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งได้สร้างผลกระทบต่อวิถีชีวิตของผู้คนรวมถึงเด็ก-เยาวชน
อย่างมากเมื่อระบบการเรียนรู้แบบในอดีตสิ้นคลอน ระบบครอบครัว ระบบการ
ศึกษาไม่สามารถก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดช่องว่างของการถ่ายทอด
การเรียนรู้ เด็ก-เยาวชนรู้สึกห่างไกลจากชีวิตในอนาคตของพวกเขา เด็กเยาวชน
ใช้เวลาอยู่กับสื่อมากกว่าอยู่ในห้องเรียน ธุรกิจอุตสาหกรรมการสื่อสาร เติบโต
อย่างรวดเร็วและมุ่งแข่งขันเพื่อกำไร ทำให้สื่อบางเรื่องมีเนื้อหาไม่เหมาะสมต่อ

“พนักบอลออนไลน์”

“กลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง”

“สุขภาวะชุมชน”

“สิ่งแวดล้อมในชุมชน”

“ความรู้ที่เร่”

“รู้เท่าทันสื่อ”

การเรียนรู้ของประชาชน สื่อใหม่มีความยากต่อการควบคุมดูแล ในขณะที่หน่วยงานของรัฐและระบบสังคมที่จะกำกับดูแลยังไม่เข้มแข็ง และก้าวตามไม่ทัน ประชาชนยังไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรสื่อเพื่อสร้างการเรียนรู้ และนำมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชน สังคมได้อย่างที่ควรจะเป็น

ในขณะที่ระบบการศึกษาของไทยก็ปรับตัวไม่ทันต่อสถานการณ์การเปลี่ยนแปลง เด็กเยาวชน ใช้เวลากับการเสพสื่อมากขึ้น เป็นผู้สื่อสารมากขึ้น แต่ขาดพื้นฐานความรู้ความเข้าใจและไม่เท่าทัน

จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้กระบวนการสื่อสารสร้างสรรค์เพื่อสร้างพลเมืองเด็กที่มีจิตสำนึก ในการเป็นพลเมืองที่มีความกระตือรือร้น มีทักษะชีวิต ที่เท่าทันตนเอง เท่าทันสื่อ เท่าทันสังคม รู้จักสิทธิและหน้าที่ มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม

กิจกรรมการผลิตสื่อสร้างสรรค์ ภายใต้โครงการสื่อเป็นโรงเรียนของสังคม โครงการที่เกิดขึ้นเพื่อให้คนในสังคม โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนรู้เท่าทันกลยุทธ์และสื่อที่ร่ายล้อมอยู่รอบๆ ตัว ซึ่งมีการแบ่งประเด็นให้มีความหลากหลายในการสร้างสรรค์ออกเป็น 5 ประเด็น คือ ประเด็นรู้เท่าทันสื่อ, ประเด็นสิ่งแวดล้อม, ประเด็นสุขภาวะในชุมชน, ประเด็นความรุนแรง, ประเด็นกลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง (เด็กพิเศษ, คนพิการ, คนยากไร้, ผู้ถูกกระทำ, ผู้กระทำ ความผิด) และประเด็นพิเศษรู้เท่าทันสื่อการพนันฟุตบอลออนไลน์ จากการเปิดรับสมัครมาตั้งแต่เดือนมกราคม 2561 มีผลงานทั้งงานเรื่องสั้น, งานเขียน, บทความพร้อมภาพประกอบในสื่อออนไลน์ และคลิปวิดีโอสั้นที่เด็กและเยาวชนผู้ผ่านเข้ารอบได้สร้างสรรค์ขึ้นมาแบ่งเป็น เรื่องสั้น, งานเขียน, บทความพร้อมภาพประกอบในสื่อออนไลน์ ทั้งสิ้น 44 เรื่อง และมีคลิปวิดีโอสั้นทั้งสิ้น 33 เรื่อง โดยก่อนที่ผลงานทั้งหมดนี้จะสมบูรณ์นั้น เจ้าของผลงานอย่างเด็กและเยาวชนทั้งหมด ได้ถูกอบรม บ่มเพาะ และเรียนรู้ทั้งการรู้เท่าทันสื่อ และหลักการทำงานแบบมืออาชีพจาก วิทยากร และที่เลี้ยงทั้งมีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน อย่างด้านงานเขียนจากทั้ง ศิลปินแห่งชาติ รางวัลซีไรต์ นักเขียนมืออาชีพ ผู้กำกับมืออาชีพ และนักวิชาการต่างๆ อาทิ อาจารย์ขมัยภร แสงกระจ่าง ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี 2557, นายประชาคม ลุนาชัย สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย, นายธรา ศรีอนุรักษ์ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย, นายเรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์ นักเขียนและกวีซีไรต์, นายพัฒนา จิระวงศ์ สมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ไทย, นายสาธิต สมสุข

อดิตช่างภาพรายการกบนอกกะลา ปัจจุบันเป็นช่างภาพฟรีแลนซ์ ถ่ายทั้งฟรีเซนต์ สารคดี, นายสืบพงษ์ รัตนดิถกณ ภูเก็ต กลุ่มพลังแห่งต้นกล้า และวิทยากรมีอาชีพมากมาย

ซึ่งความรู้ที่เด็กและเยาวชนได้รับนั้นเป็นเหมือนหัวใจสำคัญของการทำงานในทั้ง 2 ประเภท ซึ่งนายประชาคม ลุนาชัย จากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย บอกว่า เมื่อยุคสมัยของการนำเสนอข่าวสารเปลี่ยนแปลงไป ทุกๆ คนสามารถเป็นคนนำเสนอข่าวสารได้ด้วยตัวเอง ฉะนั้นผู้ที่นำเสนอข่าวสารนั้นต้องคำนึงถึงความถูกต้องของข้อมูลเป็นสำคัญ โดยหัวใจสำคัญของการนำเสนอข้อมูลนั้นประกอบไปด้วย รู้จักวิเคราะห์, รู้จักสังเคราะห์, รู้จักนำเอาสิ่งที่ เป็นความรู้ มาใช้ประโยชน์ เพื่อให้คนที่รับเอาข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ได้อย่างที่ต้องการนำเสนอไป

“ต้องคำนึงว่า เมื่อหาข้อมูลนั้นต้องเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ ได้ที่สุ่มแล้วว่าเป็นเรื่องจริง เป็นข้อมูลจริง”

นายประชาคม ลุนาชัย บอกต่อว่า เมื่อเรานำเสนอข้อมูลที่คิดว่าถูกต้องเหมาะสมออกไปแล้วนั้น สิ่งสำคัญที่ตามมานั้นก็คือ เราต้องมีความรับผิดชอบต่องานที่ผลิตออกมา เพราะเมื่อเราใช้เครื่องมือเป็นแล้ว สิ่งที่สำคัญกว่าคือเนื้อหา ให้คำนึงเสมอว่า เรากำลังจะให้อะไรต่อสังคม สิ่งนั้นมีประโยชน์ต่อสังคมไหม สังคมจะได้อะไรจากการนำเสนอเรื่องนั้นๆ และเพื่อให้สื่อที่นำเสนอไปนั้นกลายเป็น “สื่อ” ที่ “เป็นโรงเรียนของสังคม” คือ สื่อเป็นแหล่งความรู้ สื่อเป็นวิชาเพื่อสร้างสติปัญญา การนำเสนอจึงเป็นภารกิจที่สำคัญ ที่ต้องการการพัฒนาเยาวชนขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง เพื่อให้เขากลายเป็นผู้ที่สามารถพัฒนาสื่อได้ในอนาคต

“การเรียนรู้เรื่องสื่อ หรือ การเสนอเรื่องราวผ่านสื่อจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ “การเล่าเรื่อง” เป็นสิ่งสำคัญ เพราะทุกคนเกิดมาเล่าเรื่องเป็นหมด แต่การเล่าเรื่องที่มีศิลปะ มีชั้นเชิงในการเล่าเรื่อง และการนำเสนอจะถูกยกระดับเป็นการสื่อสารอีกระดับหนึ่งได้นั้นเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องเข้าใจให้ถูกต้อง เพื่อพร้อมในการสื่อสารออกไป ซึ่งก่อนที่จะเล่าเรื่องเราต้องมีเรื่องที่จะเล่าก่อน ซึ่งเรื่องที่จะเล่านั้นจะต้องมาจาก 1.จินตนาการ 2.ข้อมูล ข้อเท็จจริง และสำคัญมากคือต้องอาศัย 3.ประสบการณ์ และ 4.สังเกตการณ์ จากนั้นต้องอาศัยหลักการเขียน การเล่าเรื่อง ซึ่งต้องมองให้กว้าง คิดให้ลึก ศึกษาให้ละเอียด บิบให้แคบ โดยการมองให้กว้าง = มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง

ประชาคม ลุนาชัย

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

ชาม เพ็ธสทาปนศิริ

นักวิชาการด้านสื่อ

อุมพร ตันตชากร

อดีตพิธีกรภาคสนาม
รายการกบนอกกะลา

เห็นภูเขา เห็นโลกกว้าง เห็นข้อมูล, คิดให้ลึก = ศึกษาข้อมูลนั้นๆ ศึกษาให้คิด, ศึกษาให้ละเอียด = รู้เท่าทัน สิ่งที่ต้องการนำเสนอ และบิบบให้แคบ = ให้เหลือเพียงประเด็นเดียวที่ต้องการนำเสนอ แค่นี้เราก็จะได้เรื่องที่จะเล่าและเป็นเรื่องที่น่าสนใจได้แล้ว” นายประชาคม ลุนาชัย บอก

การมองให้กว้าง = มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เห็นภูเขา เห็นแม่น้ำ เห็นโลกกว้าง เห็นข้อมูล
คิดให้ลึก = ศึกษาข้อมูลนั้นๆ ศึกษาให้คิด
ศึกษาให้ละเอียด = รู้เท่าทัน สิ่งที่ต้องการนำเสนอ
บิบบให้แคบ = ให้เหลือเพียงประเด็นเดียวที่ต้องการนำเสนอ

...ซึ่งถ้าต้องเขียนถึงภูเขาสักที่หนึ่งมันจะเป็นเรื่อง เป็นประเด็นที่กว้างมาก
...แต่ถ้าจะเขียนถึงต้นไม้สักต้นหนึ่งบนภูเขาแห่งนั้น เลือกเอาต้นไม้ที่เรารู้จักที่สุด
เห็นความงดงามของต้นไม้ต้นนั้นมากที่สุดมาเขียน
...เราก็จะได้เนื้อหา และงานเขียนที่น่าสนใจได้
โดยหลักการของการเขียนนั้นนายประชาคม ลุนาชัย บอกต่อว่า ในหลักการเขียนข่าวนั้นเราต้องมี 5W1H คือใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และอย่างไร แต่ในการเขียนเรื่องสั้น สารคดี นวนิยาย และการทำคลิปนั้น จะมีหลักการเขียนที่แตกต่างออกไป คือ เกิดอะไรขึ้น ใครทำให้เกิด ผลของการเกิดเป็นอย่างไร...

...แล้วเราจะนำเรื่องราวเหล่านั้นมาเรียงร้อยได้อย่างไร? นาย **ประชาคม ลุนาชัย** บอกว่า หลักการเขียนที่ดีที่จะทำให้ใครต่อใครอยากอ่านงานเขียนของเรานั้น คือ **ต้องเปิดเรื่องให้เป็น** (เพราะถ้าเราเปิดเรื่องไม่น่าสนใจ คนอ่านก็ไม่อยากอ่านต่อ โดยอาจจะเล่าตามเข็มนาฬิกา หรือ ทวนเข็มนาฬิกาก็ได้แล้วแต่ความถนัด วิธีการ และเทคนิคของแต่ละคน) จากนั้น **เนื้อในต้องคมชัด ทุกบรรทัดต้องทำงาน อวสานต้องซาบซึ้งและตรึงใจ** ทำได้เท่านี้งานเขียน หรือการเล่าเรื่องของเราก็น่าสนใจและถูกหยิบขึ้นมาอ่านแล้วอ่านอีกได้อย่างแน่นอน...

ด้านนายธาม เชื้อสถาปนศิริ นักวิชาการด้านสื่อ บอกว่า สำหรับนักเล่าเรื่องนักสร้างสรรค์สื่อ หรือ หากว่าเราต้องการสื่อสารอะไรสักอย่างหัวใจสำคัญที่ควรคำนึงถึงคือ หลัก 3 ไอ (3i) เพื่อให้คนที่เราสื่อสารไปนั้นเข้าใจสิ่งที่เราต้องการสื่อ คือ **1.inside (อินไซด์)** คือ เรื่องที่เป็นข้อมูล เรื่องราวจริงๆ ของคนที่เป็นคนต้นเรื่อง ประสบการณ์โลกทัศน์ ค่านิยม วิถีชีวิต เรื่องราวดีๆ ซึ่งเราเรียกองค์ประกอบส่วนนี้ว่า “อารมณ์” โดยในทุกๆ เรื่องที่เราต้องการนำเสนอทั้ง บทความ ข่าว สารคดี หนังสือ เรื่องสั้น อินโฟกราฟิก อื่นๆ ที่เราต้องการทำทั้งหมดนี้ต้องหาอินไซด์ให้เจอ เพราะอินไซด์นั้นเปรียบเสมือนข้อมูลภายในที่เป็นเส้นเรื่องที่น่าความน่าสนใจให้กับงานของเรา เพราะทันทีที่หาเจอนั้นคนดูก็สนใจและอยากดูงานของเรา **2.Information (อินฟอร์เมชัน)** คุณสมบัติหลักที่เด็กและเยาวชนทุกคนต้องมี คือ การเป็นคนที่ชอบศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล การมีข้อมูลพวก กราฟ สถิติ ตัวเลข แนวโน้ม หรือข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงเพื่อมาเสริม เพิ่ม ให้เรื่องราวที่เราต้องการนำเสนอ นั้นมีน้ำหนัก มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น มีหลัก มีเหตุ มีผลมากขึ้น เวลาที่มีคนมาดูผลงานก็จะทำให้เขาได้ข้อมูลได้ความรู้ไปด้วย และ **3.interest (อินเทอร์เรส)** ความน่าสนใจของเรื่องราวที่เราต้องทำให้เรื่องนั้นๆ เชื่อมโยงไปถึงคนดู คนฟัง คนอ่านปลายทางนั้นๆ ให้ได้ ทำให้เขาเอ๊ะ!! ว่าเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนรวม เรื่องใกล้ตัว ใกล้ชีวิตของเขาอย่างไร?.. เพราะฉะนั้นเรื่องที่ดีต้องสามารถนำไปสู่การเรียกร้องให้นำไปสู่การกระทำ หรือการเปลี่ยนแปลงได้ในยุคสุดท้ายของเรื่องได้ นี่แหละจะถือได้ว่าเราประสบความสำเร็จในการทำงานแล้ว

“เมื่อเราหาเรื่องที่ดีจากคนจริงๆ ที่พบได้ จากนั้นก็ทำการสืบค้นข้อมูลที่ดี ที่มีน้ำหนัก มีความน่าเชื่อถือ แล้วผูกเรื่องให้เข้ากับเรื่องสาธารณะ เรื่องใกล้ตัว เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนจริงๆ ให้ได้ เมื่อหาได้เรื่องพวกนี้จะทำงานหรือสิ่งที่เราเสนอมีพลังมากขึ้นได้ ...แค่เวลาเพียง 3 นาทีสั้นๆ แต่สามารถนำไปเปลี่ยนแปลงชีวิต นำไปสร้างแรงบันดาลใจ หรือสามารถแก้ไขปัญหา และสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับสังคมได้ นี่แหละจะถือได้ว่าเป็นหัวใจหลักของการทำงานและหาความน่าสนใจให้กับงานของเรา” นายธาม เชื้อสถาปนศิริ บอก

นายธาม เชื้อสถาปนศิริ บอกเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรู้เท่าทันสื่อว่า การรู้เท่าทันสื่อก็เหมือนกับการฉีดยา แต่เป็นวัคซีนที่ฉีดแล้วมันเข้าไปอยู่ที่ “ตา” ก่อนเป็นอันดับแรก ซึ่งเป็นเหมือนกับการเบกเนตร เพราะทันทีที่คนเราสวมแว่นตาการรู้เท่าทันสื่อ ไม่จำเป็นว่าเราจะสายตาสั้น หรือสายตายาว แต่การรู้เท่าทันสื่อก็เหมือนการเปิดโลกทัศน์

ที่ทำให้คนเกิดการตั้งคำถาม Why (ทำไม) ขึ้นมา เกิดการตั้งคำถามเชิงย้อนแย้ง หรือ Critical Thinking คือทักษะการคิดเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะพิจารณาตัดสินเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการไม่เห็นคล้อยตามข้ออ้างต่างๆ แต่ตั้งคำถามท้าทาย หรือโต้แย้งข้ออ้างนั้นเพื่อเปิดแนวทางความคิดออกสู่ทางที่แตกต่าง อันนำไปสู่การแสวงหาคำตอบที่สมเหตุสมผลนั่นเอง ซึ่งถ้าเราเสกสื่อแล้วเรามิที่ทักษะการรู้เท่าทันสื่อ จากที่เรามองสิ่งต่างๆ ในมุมมองที่ไม่เหมือนเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไป เมื่อสายตาและมุมมองเราเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เมื่อเราก้าวมาทำงานสร้างสรรค์หรือสร้างสื่อต่างๆ สายตา ข้อมูล มุมมอง โลกทัศน์ ค่านิยมต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงนั้นจะทำงานและเข้าไปเปลี่ยนแปลงความคิด มายาคติของคนอื่นไปด้วยในตัวได้เช่นกัน เราอยู่ในสังคมที่ข้อมูลข่าวสารที่มันเยอะมาก ความแตกต่างในการสร้างสรรค์งานนั้นจึงได้ขึ้นอยู่กับ “การมองสิ่งนั้นในสายตาที่แตกต่างออกไป” งานนั้นจึงจะน่าสนใจและเข้าไปเปลี่ยนสายตาในการมองให้คนอื่นๆ ให้เห็นแตกต่างและรู้เท่าทันสื่อได้...

ด้านพี่มาร์ อุมภาพร ต้นดิยาทร อดีตพิธีกรภาคสนาม รายการ กบนอกกะลา บอกว่า สำหรับเด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมในโครงการผลิตสื่อสร้างสรรค์ หัวข้อ สื่อเป็นโรงเรียนของสังคมนี้ ถือว่าเป็นมือใหม่หัดทำสื่อสร้างสรรค์ แต่การที่เขาเป็นคนรุ่นใหม่การทำสื่อจึงออกมาในมุมมองใหม่และแตกต่างจากที่นักทำสื่อมืออาชีพทำ เพราะนักทำสื่อรุ่นเก่าบางครั้งการเป็นคนรุ่นเก่า วิธีการเล่า หรือภาษาในการเล่าอาจจะไปอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่สมัยใหม่เท่าเยาวชนที่เติบโตมาในยุคเทคโนโลยีเพื่อผู้ที่มีทักษะมีความครีเอทีฟในการเล่ามากขึ้น เรื่องที่เขาคิดมานอกจากจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เป็นเรื่องใกล้ตัวอย่าง สิ่งแวดล้อม หรือการรู้เท่าทันสื่อ ซึ่งเมื่อเขาคิดได้แล้วจะค่อยๆ เพิ่มเติมและต่อยอดในเรื่องของการทำงานแบบมืออาชีพ ใส่เข้าไปจนเขาสามารถทำงานออกมาเป็นงานที่ดีและมีส่วนในการรับใช้สังคม สามารถสร้างความภาคภูมิใจให้กับคนทำสื่อได้ เพราะการทำสื่อสร้างสรรค์เมื่อได้เผยแพร่สู่สังคมแล้ว เราจะได้เห็นทีละเล็กละน้อยขึ้นนั้นมันค่ากับสังคมจริงๆ อย่างไร? ... อยากรู้ว่าผลงานที่น้องๆ เยาวชนเหล่านี้สร้างสรรค์ออกมานั้นเป็นอย่างไรสามารถติดตามผลงานทั้งหมดได้ที่ <http://artculture4health.com/mass> หรือที่ www.facebook.com/MediaAsSocialSchool

อย่างคลิปลิ้นเรื่องไก่ ไร่ น้อง ผลงานการกำกับของครูปณิธาน รัตนธรรม, เด็กชายอภิรัตน์ แซ่ม้า จากทีมบ้านหลวงสตูดิโอได้มโรงเรียนบ้านหลวง ดอยอ่างขาง อำเภอฝาง เชียงใหม่ โดยเจ้าของผลงาน บอกว่า คลิปลิ้นนี้ต้องการทำมาเพื่อสะท้อนมุมมองในประเด็น “ความรุนแรง” ที่หลายๆ คนอาจจะมองว่าเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง จนผู้คนรอบตัวต่างรังเกียจ แต่ทว่าแท้ที่จริงแล้วความรุนแรงนั้นมีสาเหตุที่น่าตกใจ ไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงดูจากทางบ้าน ประสบการณ์จากเพื่อนที่โรงเรียน และสื่อที่เสพ อยากให้ทุกคนได้ดูทั้งเรื่องราว และวิธีการนำเสนอซึ่งเชื่อว่าหลายๆ พื้นที่ หลายๆ ชุมชน มีเรื่องนี้เกิดขึ้นจริงแต่เรากลับมองข้าม ถ้าเรารู้ถึงปัญหาแล้วหาทางแก้อย่างถูกวิธีสักวันปัญหาเรื่องนี้ก็จะลดลงและหมดไปได้อย่างแน่นอน

นอกจากคลิปลิ้นเรื่องไก่ ไร่ น้อง แล้ว คลิปลิ้นเรื่องโลกเสกสื่อของทีมบางกุง์ฟิล์ม โรงเรียนวัดโพธิ์นิมิต จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็เป็นอีกเรื่องที่น่าสนใจในประเด็น “ความรุนแรง” ผลงานโดยนางสาว มนรดา เสนลิ้ม, นางสาวจุฬารัตน์ คุ้มเขต, ด.ช.อุเทนทร์ เห่งทรัพย์มนตรี และอาจารย์วันชนะ คชฤทธิ์ ซึ่งเจ้าของผลงานบอกว่า สร้างสรรค์ผลงานคลิปลิ้นเรื่องนี้มากเพราะเห็นถึงปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนที่ยังแก้ไขไม่ได้ ซึ่งต้นเหตุของเรื่องนี้มาจากสื่อเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะสื่อที่ควบคุมไม่ได้ เช่น ภาพคลิปวิดีโอเด็กชกต่อย ทะเลาะวิวาท นักศึกษาต่างสถาบันยกพวกตีกัน จึงต้องการนำเสนอขึ้นมาเพื่อเป็นอุทาหรณ์ เพราะเมื่อดูวิดีโอนี้จบคนดูจะรู้ถึงสาเหตุของปัญหาความรุนแรงและช่วยกันแก้ไขปัญหานี้ให้สังคมดีขึ้นต่อไป

ไก่ ไร่ น้อง

โลกเสฟสื่อ

เรื่องสั้นเรื่องแกงจืดเต้าหู้หมูสับ ผลงานการเขียนจากนางสาวชัชชนก ชูช่วย ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานที่น่าเสนอมุมมองในประเด็น "สุขภาวะในชุมชน" ออกมาได้เป็นอย่างดี น่าสนใจ สามารถดึงดูดให้อยากอ่านได้ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ เป็นเมนู "แกงจืดเต้าหู้หมูสับ" ที่อ่านแค่ชื่อเรื่องก็คิดว่าเป็นเพียงเมนูอาหารธรรมดา แต่ใครจะรู้ว่าเมนูโปรดของใครหลายคน...บางครั้งอาจจะเป็นเมนูที่ไม่น่าหลงใหลเลยสำหรับคนที่ไม่ชอบกินผัก แต่ผู้เขียนก็ยังซึ้งใจให้เห็นได้ชัดด้วยภาษาที่น่าหลงใหล และอยากหาคำตอบต่อไปว่า "ทำไมแกงจืดถ้วยนี้แม้จะไม่ช่วยให้แกงจืดที่โรงเรียนเปลี่ยนไป แต่ก็ยังเป็นแกงจืดถ้วยที่ทำให้เด็กคนหนึ่งรู้สึกว่ามีคุณค่ากินขึ้นมาได้" เลกเชนเดียวกับเรื่อง "ฝันถึงโรงนา" ผลงานสร้างสรรค์ที่จะสะท้อนให้คุณเห็นถึงคุณค่าของวัฒนธรรมของท้องถิ่น ของนางสาวมณฑนา ธารพรสกุลวงศ์ บทความในประเด็น "สุขภาวะในชุมชน" ที่มองว่าโรงนาเป็นเสมือนฐานบัญชาการของการฟื้นฟูรากฐานทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นอันเป็นวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและใกล้จะสูญหายไป ด้วยภาษาและการเล่าเรื่องที่มีศิลปะ มีชั้นเชิงในการเล่าเรื่องทำให้คนที่ได้อ่านเรื่องสั้นเรื่องมองภาพของคำว่า "ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว" ออกมาได้ชัดเจน

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงตัวอย่างของเรื่องสั้น, งานเขียน, บทความพร้อมภาพประกอบในสื่อออนไลน์ 46 เรื่อง และคลิปวิดีโอสั้น 33 เรื่องเท่านั้น ซึ่งเราจะนำมาให้ติดตามกันในฉบับถัดๆ ไป เพื่อให้สังคมรู้เท่าทันกลยุทธ์และสื่อที่รายล้อมอยู่รอบๆ ตัวหลากหลายรูปแบบ สามารถติดตามได้เร็วๆ นี้

เพราะความคิดเล็กๆ สามารถสร้างสิ่งยิ่งใหญ่ให้สังคมได้...

สื่อเป็นโรงโขนของสังคม

ทำไมต้อง...

นักสื่อสารสร้างสรรค์สร้างแรงบันดาลใจ : สื่อเป็นโรงเรียนของสังคมแห่งการเรียนรู้

.....
เพื่อสร้างความเข้าใจรามาเจาะลึกถึงคำนิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการทั้งหมดดังนี้

• **นักสื่อสารสร้างสรรค์บันดาลใจ** หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ที่มีศักยภาพและทักษะในการใช้สื่อและการสื่อสารเพื่อสร้างการมีส่วนร่วม สร้างแรงบันดาลใจ ในการพัฒนา เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไข ปัญหาของตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคมอย่างสร้างสรรค์และมีความรับผิดชอบ และนำไปสู่การมีภูมิรู้เท่าทันสื่อ เท่าทันสุขภาวะมีหลักคิดในเชิงวิเคราะห์ประเด็นเนื้อหาและสถานการณ์สุขภาวะที่สร้างสรรค์

• **กระบวนการสื่อสารสร้างสรรค์** หมายถึง กระบวนการที่ใช้สื่อให้เป็นเครื่องมือ ช่องทาง และเป้าหมายของการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการพัฒนาและสร้างการเปลี่ยนแปลง ที่นำไปสู่การดำรงชีวิตที่ดี มีสุขภาวะของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นการใช้สื่อแบบผสมผสานกับสถานการณ์และบริบทที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุชุมชน วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ เคเบิลทีวี สื่อออนไลน์ สื่อโซเชียลมีเดีย สื่อหนังสือ สื่อศิลปวัฒนธรรมซึ่งใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาดั้ง วิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น ตำนานประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ภาษาดั้ง วิถีชาติพันธุ์ สื่อที่เป็นบุคคล เช่น ประชาชนชาวบ้าน ครูภูมิปัญญา ศิลปินพื้นบ้าน ผู้นำชุมชน สื่อกิจกรรมที่สร้างกระบวนการการเรียนรู้ เช่น ค่ายพัฒนาศักยภาพ เวทีและกิจกรรมการเล่นที่ผสมผสานกับกิจกรรมประเพณีท้องถิ่น และยังรวมถึง สื่อกิจกรรมในระดับต่างๆ ทั้งในระดับครอบครัว โรงเรียนและชุมชน ที่เข้าถึงและสร้างผลกระทบต่อกลุ่มเป้าหมายและสาธารณะ

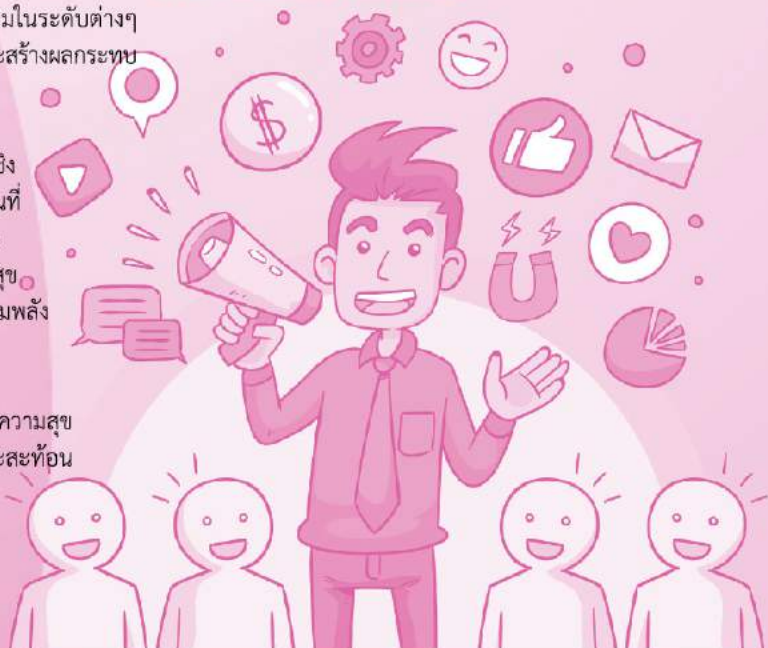
• **พื้นที่สร้างสรรค์** หมายถึง การทำให้เกิดพื้นที่ในเชิงกายภาพหรือพื้นที่ในลักษณะอื่นๆ เช่น พื้นที่สื่อ พื้นที่ทางสังคม ฯลฯ ซึ่งทุกคนมีส่วนร่วมในการออกแบบในการใช้ประโยชน์ เป็นพื้นที่สร้างชุมชนแห่งความสุข สร้างการเรียนรู้ การแบ่งปัน สร้างสัมพันธ์ภาพ เสริมพลังบวก และสันติภาพ

• **สุขภาวะ** หมายถึง การดำรงชีพของบุคคลอย่างมีความสุขทั้งทางกาย จิตใจ สังคม และปัญญา ที่เชื่อมโยงและสะท้อน

ทางกาย คือ ลดปัญหาหรือปัจจัยเสี่ยง เช่น เหล้า บุหรี่ ลดการบริโภคอาหารที่มีความหวานมันเค็มสูง เพิ่มปัจจัยเสริม เช่น มีกิจกรรมทางกาย มีการบริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ เช่น ผักผลไม้อย่าง ต่อเนื่อง จุดเน้นประเด็นทางจิต คือ จิตใจที่เป็นสุข ผ่อนคลาย ไม่เครียด มีสติ มีสมาธิ กล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ จุดเน้นประเด็นทางสังคม คือ การอยู่ร่วมกันด้วยดี ในครอบครัว ในชุมชน ในที่ทำงาน ในสังคม เข้าใจยอมรับความเห็นที่แตกต่าง การทำงานร่วมกันเป็นทีม จุดเน้นประเด็นทางปัญญา คือ จิตที่พัฒนาให้มั่นคง ด้วยคุณธรรม เมตตากรุณา ปัญญาที่รู้เข้าใจเท่าทันโลกและชีวิตตามความเป็นจริง มีความรับผิดชอบ ไม่เห็นแก่ตัว มีจิตสาธารณะ จิตอาสาต่อผู้อื่น ชุมชนและสังคม

และนั่นเพราะเราทุกคนเป็นเจ้าของสื่อร่วมกัน ทุกคนมีหน้าที่สร้างสรรค์สังคมเพื่อนำไปสู่ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ที่มีคุณภาพทั้งภายในและภายนอก มีความใส่ใจต่อชุมชน สังคมและประเทศชาติต่อไป....

มาทำให้สื่อเป็นโรงเรียนของสังคมแห่งการเรียนรู้ไปพร้อมกับเราสิ... สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม

จิตอาสาพลังแผ่นดิน

ทำดี ทำได้ ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้

ON AIR

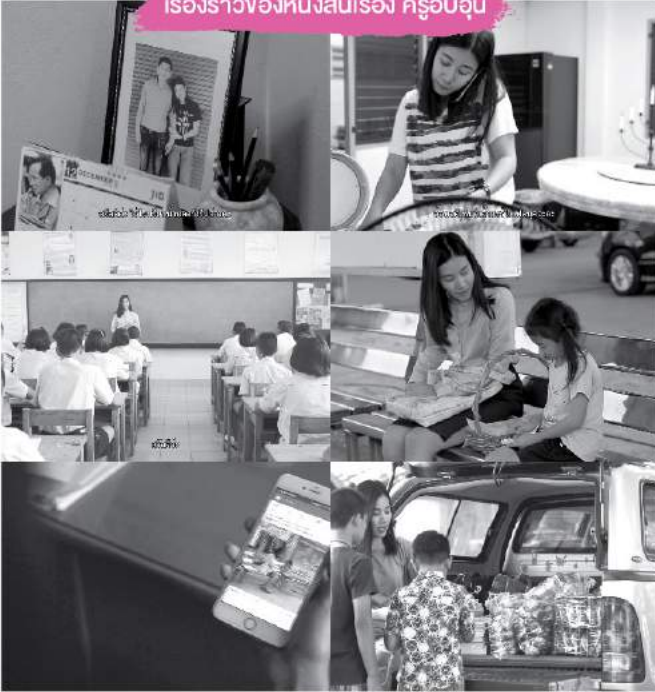
เมื่อคำว่า แอกทีฟ (Active) ต้องมาทำงานร่วมกับ อินสไพร์ (Inspire) เพื่อกระตุ้นให้เกิดการทำความดี พลังดีๆ และผลงานดีๆ ก็เกิดขึ้น....

ในโครงการประกวดสื่อสร้างสรรค์ หัวข้อ “จิตอาสาพลังแผ่นดิน ทำดี ทำได้ ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้” โครงการที่ได้มาซึ่งผลงานที่น่าสนใจ ออกมามากมาย อาทิ หนังสั้น, แอนิเมชั่น, ชุดภาพถ่าย และโปสเตอร์ โดยทุกผลงานนั้นการันตีได้ด้วยเนื้อหาที่สามารถก่อให้เกิดการกระตุ้น (Active) และเมื่อใครได้ดูแล้วแน่นอนว่าจะสามารถสร้างแรงบันดาลใจ (Inspire) ในการทำความดี และก่อให้เกิดการขยายผลส่งต่อ ในวงกว้างได้ โดยล่าสุดผลงานหนังสั้นที่น่าสนใจได้ออกอากาศแน่นอนแล้วในรายการ Talk to Films หนึ่งเล่าเรื่อง ที่ออกอากาศทุกวัน พฤหัสบดี เวลา 13.30 น. ทางสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส (ThaiPBS)

บรรยากาศวันสัมภาษณ์ ทีม Leroy

เรื่องราวของหนังสือเรื่อง ครอบอัฐ

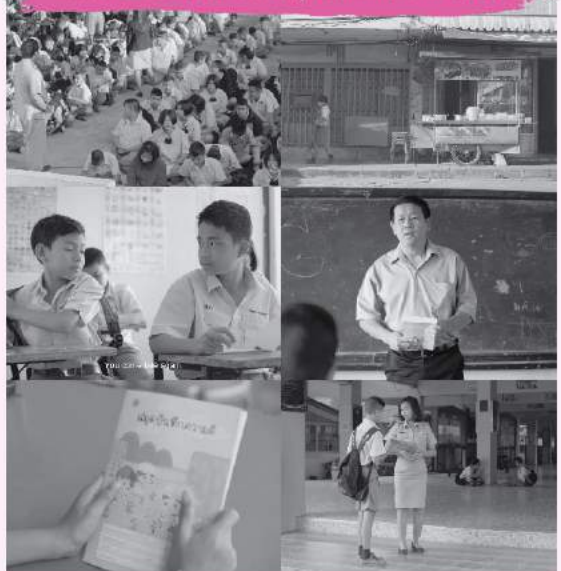
และสำหรับใครที่ไม่ได้ชมในวันและเวลาดังกล่าววันนี้
คอลัมน์สื่อศิลปะสร้างสุขได้เก็บภาพบรรยากาศและเทปที่
ออกอากาศมาใหม่แล้วที่นี้ เริ่มที่เรื่อง ครอบอัฐ ที่ออก
อากาศวันที่ 17 พฤษภาคม 2561

ทำอย่างไร...ให้ "ความดี" ได้ถูกสานต่อ หนังสือเรื่อง
ครอบอัฐ ผลงานโดยนายชิษณุพงศ์ รัตนศิริวิมล และนาย
ธนัท ทานกระโทก ทีม Leroy สามารถตอบเรื่องนี้ได้ด้วย
แนวคิดไอเดียที่ว่า การทำดีที่ทำทุกวัน...เพราะว่าความดี
มันก็คือความดี

บรรยากาศวันสัมภาษณ์ทีม MAB 48

เรื่องราวของหนังสือเรื่อง สมุดบันทึกความดีของจ้อย

ต่อมาเรื่อง สมุดบันทึกความดีของจ้อย ทีม MAB 48 และ เรื่อง Death
Clening ทีม admit film 2 ทีมฝีมือดีจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ออกอากาศ
วันที่ 24 พฤษภาคม 2561

การตั้งคำถามของกรมมื่ออยู่ของสมุดบันทึกความดีว่าจำเป็นไหมที่จะต้อง
มีอยู่เพื่อให้เด็กนักเรียนทำ และถ้าหากไม่มีสมุดบันทึกความดี เด็กนักเรียน
ยังจะทำความดีกันอยู่หรือไม่ สมุดบันทึกความดีของจ้อย ผลงานโดยนาย
ณัฐพงศ์ ประเสริ, นางสาวอภิวันท์ จรินยากุลวัฒน์ และนางสาวร่วมพร
ศิริสวัสดิ์ ทีมMAB 48 จึงมาชวนให้สังคมได้มาคิดว่าเราทุกคนยังทำความดี
อยู่ไหม และการทำความดีนั้นยังคงอยู่ร่วมกับการใช้ชีวิตประจำวันของ
ทุกคนอยู่ไหม แต่จะมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับที่การกระทำของแต่ละคน...

บรรยากาศวันสัมภาษณ์กับ admit film

การส่งต่อของที่สำคัญจากผู้ที่เป็นเจ้าของไปยังผู้ที่ต้องการสิ่งของเหล่านั้น แบบผู้ให้ที่มีต่อผู้รับ เปรียบเสมือนความดีที่ถึงแม้ว่าตัวเรานั้นจะไม่มีอยู่แล้วแต่ความดีที่เราส่งต่อไปยังคงอยู่ หนึ่งในเรื่อง Death Cleaning ผลงานโดย นายภาคภูมิ ไกรไทยศรี, นางสาวพิชญ์ จันทรมงคล และ นายธัญลักษณ์ สีนฤกษ์ ทีม admit film ได้นำเสนอความดีในรูปแบบนี้ไว้อย่างน่าสนใจ ลองชมภาพตัวอย่างหนึ่งสั้นเรื่องนี้กัน...

เรื่องราวของหนึ่งสั้นเรื่อง Death Cleaning

บรรยากาศวันสัมภาษณ์กับ Matchstick Production

ตามมาด้วยเรื่อง Smallman ทีม Matchstick Production และเรื่อง Dancing to the moon ทีมTHRIVE ออกอากาศวันที่ 31 พฤษภาคม 2561

การทำดีเริ่มตัวจากตัวเราเองก่อน โดยผ่านมุมมองของเด็กๆ ที่อยากเป็นฮีโร่ในการทำดี เรื่องราวของการเป็นฮีโร่ในเรื่อง Smallman ที่ทีม Matchstick Production นำเสนอนั้นจะสามารถสอดคล้องกับการทำความดีอย่างไร? เป็นจิตอาสาอย่างไร? ทำไมพวกเขาถึงเลือกการทำความดีรูปแบบนี้ออกมาสื่อสาร ลองชมภาพตัวอย่างกันก่อนในฉบับนี้จ้ะ...

เรื่องราวของหนึ่งสั้นเรื่อง Smallman

คำว่าจิตอาสามีความหมายกว้าง และคนส่วนใหญ่มักนึกถึงกิจกรรมเพื่อสังคมต่างๆ แต่จริงๆ แล้วจิตอาสาเป็นเรื่องใกล้ตัวกว่าที่ทุกคนคิด การทำสิ่งที่เราชอบ เราดนใจ และนำสิ่งนั้นไปช่วยเหลือผู้อื่นก็ถือว่าเป็นการทำจิตอาสาในรูปแบบของตัวเองที่มีคุณค่าไม่แพ้กัน.. นี่เป็นแนวคิดไอเดียที่ทำให้เกิดเป็นหนึ่งสั้นเรื่อง Dancing to the moon ที่ 3 สาวน้อยจาก 3 วิทยาลัยอาชีวศึกษา นามานริการ์ คำออน จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, นางสาวศิริธร แก้วสุพรรณ จากวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และนางสาวพิชญภา อิงคุทานนท์ จากวิทยาลัยอัสสัมชัญ สมาชิกทีม THRIVE ได้นำเสนอการทำความคิดเห็นไว้อีกหนึ่งแง่มุม ที่สำคัญหนึ่งสั้นเรื่องนี้ยังगरันต์เอาไว้ด้วยรางวัลชนะเลิศประเภทหนึ่งสั้น และรางวัล best of the best สุดยอดรางวัลของโครงการจิตอาสาพลังแผ่นดิน ทำดี ทำได้ ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้ รับด้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มารอบครองอีก 1 รางวัล ถือเป็นผลงานที่จะพลาดชมไม่ได้เลย ก่อนจะไปดูหนึ่งสั้นเรื่องนี้มาดูภาพเรื่องราวคร่าวๆ ของ Dancing to the moon กันก่อนจ้ะ...

เรื่องราวของหนึ่งสั้นเรื่อง Dancing to the moon

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของหนึ่งสั้นที่ได้ออกอากาศในรายการ Talk to Films หนึ่งเล่าเรื่อง ที่ออกอากาศทุกวันพฤหัสบดี เวลา 13.30 น. ทางสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส (ThaiPBS) ใครที่พลาดชมสามารถชมย้อนหลังได้ที่ <https://www.youtube.com/artculture4health> และที่ www.facebook.com/art.culture4h

เรื่องราวการทำความดีไม่ใช่ใครคนใดคนหนึ่งต้องทำ แต่ทุกๆ ก็ทำได้เริ่มจากเรื่องใกล้ๆ ตัว หนึ่งสั้นโครงการนี้นำเสนอเอาไว้มากมายรูปแบบหลายมุมมอง มาดูกันว่าคุณทำแบบไหนไปแล้วบ้าง... จิตอาสาพลังแผ่นดิน ทำดีทำได้ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้ ...

หลังจากที่การผลิตสื่อสร้างสรรค์ โครงการ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” ได้เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนส่งผลงานในประเด็น 1.ประเด็นรู้เท่าทันสื่อ 2.ประเด็นสิ่งแวดล้อม 3.ประเด็นสุขภาพในชุมชน 4.ประเด็นความรุนแรง 5.ประเด็นกลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง (เด็กพิเศษ, คนพิการ, คนยากไร้, ผู้ถูกกระทำ, ผู้กระทำผิด) และ 6.การรู้เท่าทันการพนันบอล เข้ามา มีผลงานส่งเข้ามาจำนวนมาก แต่จากการคัดเลือกโดยคณะกรรมการ นักวิชาการ ศิลปินแห่งชาติ และนักสื่อสารสร้างสรรค์งานระดับมืออาชีพ ผลปรากฏว่ามีผลงานที่น่าสนใจและได้รับการอนุมัติเผยแพร่สื่อสารสู่สังคมจำนวนมากถึง 77 ผลงาน โดยแบ่งเป็นงานเขียน-เรื่องสั้น-บทความจำนวน 44 เรื่องสั้น และคลิปวิดีโอสั้นจำนวน 33 เรื่อง

คอลัมน์บอกกล่าวเล่าสุขจึงได้ถือโอกาสนี้นำผลงานในโครงการนี้มาเผยแพร่โดยเริ่มประเดิมเรื่องแรกด้วยเรื่องสั้นเรื่อง “สุขบริสุทธิ์” เป็นเรื่องสั้นในประเด็น “สุขภาพในชุมชน” ซึ่งเป็นผลงานการเขียนของน้องอ่อน นางสาวกรวิกา สุเทวี สาวน้อยจาก สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เรื่องราวจะน่าสนใจและโดดเด่นอย่างไรพิสูจน์กันได้ในเรื่องสั้นเรื่อง “สุขบริสุทธิ์”

เอ้ก อี เอ้ก เอ้ก..... เสียงโกซันดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกว่าขณะนี้เริ่มรุ่งอรุณของวันใหม่ ดวงอาทิตย์เริ่มฉายแสงอ่อนๆ บ้านโหนดที่มีคุณปู่คุณย่าท่านมักจะมาปูเสื่อนั่งเล่นหน้าบ้านเพื่อรับไออุ่นจากแสงแดดยามเช้า แต่ถ้าเป็นฤดูหนาวก็จะมีการก่อกองไฟข้างบ้าน แล้วนั่งล้อมวงกันผิงไฟพร้อมมีการพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน และมีเสียงหัวเราะดังขึ้นแทรกเป็นระยะๆ ฉันมีความรู้สึกว่าคุณคนต่างมีความสุขกันทั่วหน้า มันเป็นความสุขที่ออกมาจากความรู้สึกเล็กๆ ของจิตใจ เป็นรอยยิ้มที่ทุกคนให้กันด้วยใจบริสุทธิ์ เป็นความสุขที่กลั่นออกมาจากข้างในมิได้มีจุดมุ่งหมายอื่นแอบแฝง ฉันชินกับบรรยากาศอันอบอุ่นนี้มาตั้งแต่ยังเด็ก ได้สัมผัสบรรยากาศอันอบอุ่นนี้ในชุมชนแห่งนี้ตั้งแต่วัยเด็กจนกลายเป็นเรื่องปกติ

หมู่บ้านฉันอยู่จังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน ผู้คนในชุมชนรู้จักกันเพราะมีการไปมาหาสู่พบปะกันเป็นประจำ เป็นชุมชนวิถีพอเพียง ชาวบ้านส่วนมากจะประกอบอาชีพทำการเกษตร ทุกครั้งเรือ่นจะปลูกผักสวนครัวไว้กินเอง ช่วงโหนดที่ผลผลิตออกเยอะก็จะเก็บแบ่งให้เพื่อนบ้าน จึงเป็นหมู่บ้านที่มีความอุดมสมบูรณ์โอบล้อมไปด้วยผืนป่าที่เขียวขจี มีอากาศที่สดชื่นบริสุทธิ์

เมื่อถึงวันที่ 20 ของทุกเดือน ชาวบ้านจะมารวมตัวกันที่สถานีนอนามัยของหมู่บ้านเพื่อตรวจสุขภาพร่างกาย เช่นตรวจโรคเบาหวาน โรคความดัน ตรวจหามะเร็งเต้านม เป็นต้น ชาวบ้านคนใดที่ว่างเว้นจากการทำงาน หรือพอมีเวลาว่างก็ต่างชวนกันมาตรวจสุขภาพที่สถานีนอนามัยของหมู่บ้านเป็นประจำทุกเดือน ซึ่งทางนอนามัยจะมีหมอที่เดินทางมาจากโรงพยาบาลใหญ่ในเมืองมาให้บริการตรวจสุขภาพฟรีแก่ชาวบ้านถึงที่ นอกจากนี้ชาวบ้านจะรู้วิธีป้องกันการเสี่ยงต่อโรคและรู้เทคนิคการป้องกันโรคต่างๆ แล้ว ยังเป็นโอกาสดีที่ชาวบ้านจะได้มาพบปะเพื่อนๆ ที่อยู่บ้านห่างไกลกันและได้พูดคุยแชร์เรื่องราวกันในเรื่องต่างๆ ทำให้เกิดรอยยิ้ม เกิดเสียงหัวเราะ และเป็นการเติมเต็มความสุขให้กันและกัน อีกทั้งในสถานีนอนามัยของเรายังมีเครื่องออกกำลังกายสาธารณะให้บริการฟรีตลอด 24 ชั่วโมง ส่วนคนไหนไม่สะดวกไปออกกำลังกายที่สถานีนอนามัยก็สามารถออกกำลังกายตามซอยบ้านของตนได้เช่นกัน ตามแต่ความสะดวกของแต่ละบุคคล เช่นครอบครัวของฉัน

ทุกเช้า ถ้าพ่อไม่ได้ติดธุระอันใด พ่อก็จะชวนฉันไปวิ่งออกกำลังกายด้วยความที่ฉันเป็นคนนอนขี้เซาจึงชอบนอนง ไม่อยากไปวิ่งกับพ่อเพราะห่วงนอนมากกว่า แต่ด้วยความที่กลัวพ่อจะคิดถึงจำใจออกไปวิ่ง เส้นทางในการวิ่งพ่อจะพาฉันวิ่งจากหน้าบ้านตัวเองไปทางทิศตะวันตกซึ่งเป็นซอยทางเข้าหมู่บ้าน ขณะที่ออกไปวิ่งกับพ่อก็จะมีชาวบ้านที่อยู่ในซอยเดียวกันหรือใกล้เคียงก็จะออกมาวิ่งด้วยประมาณ 8-9 คน จึงทำให้บรรยากาศในการวิ่งออกกำลังกายนั้นไม่เงียบเหงา แต่ถ้านอนมีคนมาวิ่งด้วยน้อย บรรยากาศก็จะค่อนข้างเงียบ แสงไฟตามถนนก็จะสลัวๆ อากาศเย็นสบาย แต่บางทีก็แอบเสียวสันหลังบ้าง บางวันน้องหมาตามรอยทางก็จะเห่าบ้าง ทอนบ้าง ตามประสาหมัน ซึ่งท้ายซอยจะมีบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านของพ่อใหญ่สงแต่ไม่มีคนอยู่เพราะแก่เสียชีวิตแล้ว แต่ชื่อเสียงเรียงนามของแกยังอยู่ เพราะตอนที่สมัยแกยังมีชีวิตอยู่ แกชอบแก้มเด็ก ทำให้เด็กในซอยแถวบ้านกลัวแกมาก ถึงขนาดว่าถ้ามองเห็นแกแม้ไกลขนาดไหนก็ต้องวิ่งหลบกันไปวันเดียวด้วยความที่ฉันเป็นคนขี้เกียจวิ่ง แลมยังวังนอนด้วยจึงชอบเดินมากกว่าวิ่ง พ่อก็จะชอบล้อว่าถ้าไม่วิ่งระวิ่งพ่อใหญ่สงจะมาหา จึงเป็นเหตุทำให้ฉันต้องจำใจวิ่งต่อ ฉันจึงวิ่งไปด้วยร้องไห้ไปด้วย นึกถึงที่ไรก็อดคิดถึงตัวเองไม่ได้

ชาวบ้านที่นี่ อยู่กันแบบฉันทันอง มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเมตตากรุณาและมีความสามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างสม่ำเสมอ มีวัดอันเป็นที่พึ่งทางใจให้กับชาวบ้าน ผู้สูงอายุจะมาทำบุญที่วัดเสมอหรือชาวอีสานเรียกว่า “มาจังหัน” บางคนที่งูมมือลูกมือหลานมาด้วย

นอกจากนี้หมู่บ้านเรายังมีรูปแกะสลักไม้ของหลวงปู่จวนอดีตเจ้าอาวาสที่ชาวบ้านเคารพบูชาตั้งอยู่กลางหมู่บ้านเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้าน ทุกวันพระหรือวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ชาวบ้านจะเก็บดอกไม้ธูปเทียนมาสักการะขอขมา และขอพรอันเป็นที่พึงทักใจ แก่ตนเอง ส่วนในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เช่น วันออกพรรษา วันเข้าพรรษา บุญกฐิน บุญเดือนสิบ เป็นต้น ชาวบ้านไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือกลุ่มวัยรุ่นต่างมารวมตัวกัน ณ ลานวัดร่วมไม้ร่วมมือช่วยกันจัดเตรียมสถานที่จัดงานตามที่ตนเองนัด ผู้ชายจะเตรียมกางเต็นท์ เตรียมโต๊ะ เบียง เกลียวร์พื้นที่ เป็นต้น ส่วนผู้หญิงจะช่วยเหลือในเรื่องของการเตรียมสำหรับกับข้าว จัดดอกไม้ ผูกผ้า เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

หมู่บ้านเรายังมีโครงการธนาคารขยะ เมื่อถึงวันที่ 25 ของทุกเดือนจะมีการจัดตั้งธนาคารขยะโดยใช้ศาลากลางหมู่บ้านเป็นศูนย์กลางในการแยกขยะและรับซื้อขยะในทุกๆเดือน ซึ่งกิจกรรมนี้ช่วยให้ปริมาณขยะในชุมชนลดน้อยลง ชุมชนสะอาดปราศจากมลพิษ ชาวบ้านมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการขยะที่ถูกต้อง ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการจัดการขยะ โดยหันมาใช้วิธีการคัดแยกขยะและทำปุ๋ยหมักแทนการเผาทำลาย

เมื่อฉันโตขึ้น ฉันได้มาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จากที่ฉันเคยใช้ชีวิตในชนบท ตอนนี้ได้เปลี่ยนมาใช้ชีวิตในเมืองกรุง ฉันได้สัมผัสความสุขแบบใหม่ มันเป็นความสุขที่สะดวกสบายเทียบพร้อมทุกอย่าง ทั้งด้านอาหารการกิน อยากกินอะไรเพียงหยิบโทรศัพท์กดเบอร์แล้วกดโทรออก ไม่ซื้ออาหารก็มาส่งให้ถึงที่โดยไม่ต้องลงแรงอะไรเลย ขออย่างเดียวคือ “เงินนะมีไหม” ส่วนใครที่ชอบเดินห้างสรรพสินค้า เดินสวนสนุกก็มีเครื่องเล่นมหัศจรรย์หลากหลายให้เราได้ตื่นตาตื่นใจ อีกทั้งเมืองกรุงยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่มากมาย เช่น การเดินทาง จะเดินทางไปไหนมาไหนก็ง่ายแถมยังมีแอปพลิเคชันสามารถเรียกใช้ได้ตลอด 24 ชั่วโมง อีกด้วย

คนต่างจังหวัดส่วนมากจะมุ่งหน้าเข้าเมืองกรุงเพื่อหางานทำ เพราะเมืองกรุงเป็นเมืองแห่งการคมนาคม เป็นเมืองที่มีสิ่งก่อสร้างค่อนข้างเยอะพอสมควรและมีโอกาสได้งานทำสูง พอถึงช่วงเทศกาลที่สำคัญ เช่น ปีใหม่ สงกรานต์ เป็นต้น

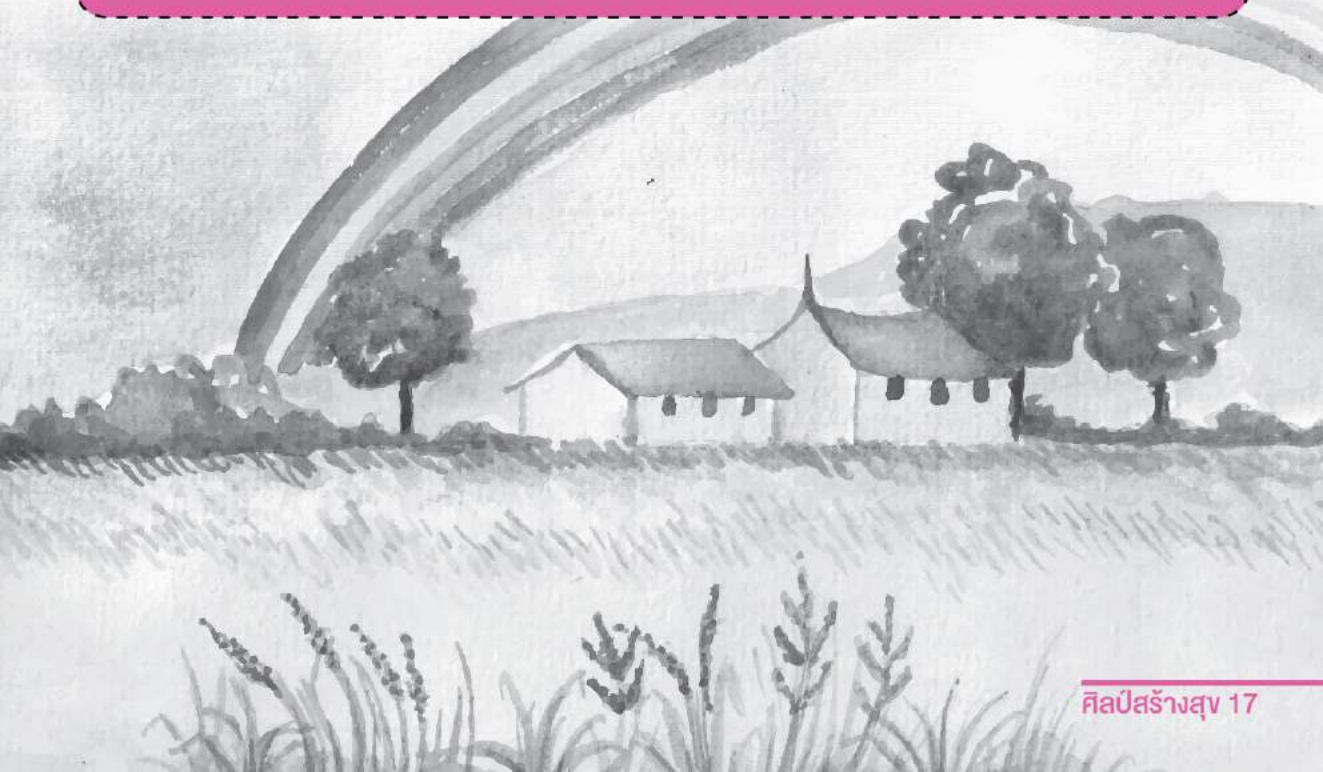
คนต่างจังหวัดมักจะไปฉลองรวมญาติหรือทำบุญกันที่หมู่บ้านของตน กลับไปเติมเต็มกำลังใจจากครอบครัว หมู่บ้านของฉันก็เช่นกันเมื่อถึงวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาหรือประเพณีสำคัญชาวบ้านจะมาช่วยงานกันที่วัด และมีการเล่นกีฬาที่บ้านอย่างสนุกสนานเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่มาตั้งแต่สมัยรุ่นปู่รุ่นย่า เมื่อถึงวันสงกรานต์ ที่หมู่บ้านฉันมีพิธีรดน้ำขอพรญาติผู้ใหญ่ที่ศาลาประชาคมหมู่บ้าน การรดน้ำขอพรจากผู้สูงอายุส่วนมากจะรดแค่มือพอเป็นพิธี แต่ครอบครัวฉันพิเศษกว่านั้นพ่อกับแม่ฉันจะเตรียมสบู่และผ้าเช็ดตัวไปทานที่บ้านเพราะพ่อกับแม่ไม่ได้รับน้ำแค่มือแต่เป็นอาบน้ำให้ เพื่อเป็นการระลึกถึงบุญคุณที่ท่านเคยเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่ยังเด็ก

ฉันมีความสุขมากและสิ่งทีประทับใจอีกอย่างหนึ่งคือปู่ ย่า คนดั้งเดิมท่านชอบให้พรเป็นผญาให้ความไพเราะชวนฟังซึ่งปัจจุบันหาฟังได้ยาก เมื่อถึงเวลาที่ต้องแยกย้ายทำหน้าที่ของตน คนที่ทำงานในเมืองกรุงต่างมุ่งหน้ากลับสู่โหมดทำงานของตนตามปกติ

ในขณะที่ฉันกำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาฉันมีเรียน 3 วันต่อสัปดาห์ อีก 4 วันฉันเลือกที่จะทำงานพาร์ทไทม์ทำเพื่อมีรายได้เสริมในวันที่ไม่เรียน ฉันได้ไปสมัครงานที่ร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่ง ในวันที่ฉันเดินทางไปสมัครงานฉันมีความกังวลใจตลอดทางเพราะกลัวเขาไม่รับพนักงานพาร์ทไทม์ แต่พอไปถึงปรากฏว่าผู้จัดการรับและนัดทดลองงานทันทีของวันถัดไป ฉันดีใจมากที่มีงานทำระหว่างเรียน แต่ทำได้ไม่นานก็ต้องลาออกเพราะภาระงานที่มหาศาลเริ่มเยอะขึ้น แม้จะเป็นระยะเวลาไม่นานทำให้ฉันรู้ซึ้งถึงค่าของเงินมากขึ้น

ฤดูหนาวปีนี้ที่เมืองกรุงหนาวกว่าทุกปีที่ผ่านมา ทำให้ไม่อยากลุกไปไหนเลยเหมือนโดนที่นอนดูดให้อยู่บนที่นอน อากาศหนาวทำให้ฉันคิดถึงบ้าน คิดถึงอ้อมกอดอุ่นๆของคนทางบ้าน คิดถึงบรรยากาศนั่งล้อมกองไฟอย่างพร้อมหน้ากัน แล้วมองย้อนดูตัวเองในตอนนี้ที่อยู่ใต้ผ้าห่ม 3 ชั้น อบอุ่นเพียงร่างกายแต่ภายในจิตใจนั้นเย็นยะเยือกเหมือนยืนอยู่ขั้วโลกเหนือ

ในขณะที่ฉันใช้ชีวิตในเมืองกรุงทำให้ฉันได้สัมผัสกับความสุขแบบใหม่ เป็นความสุขสะดวกสบายแต่ทั้งเมืองกรุงและชนบทต่างก็มีความสุขด้วยกันทั้ง 2 แบบ บางคนชอบวิถีชาวกรุงเพราะคุ้นชินและชอบความสะดวกสบายเทียบพร้อมทั้งหน้าที่การงานอาหารการกินและการเดินทาง แต่บางคนอาจชอบวิถีชีวิตแบบชนบทเพราะชอบอากาศที่บริสุทธิ์ ชอบการเป็นอยู่แบบฉันทันองและมีการไปมาหาสู่กันอย่างทั่วถึง

ความสุขที่สุดในชีวิตของสมจิตร

งานเขียนเรื่องสั้นเรื่อง “ความสุขที่สุดในชีวิตของสมจิตร” เป็นหนึ่งผลงานในโครงการผลิตสื่อสร้างสรรค์ หัวข้อ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” ซึ่งเป็นเรื่องสั้นในประเด็น “สุภาพะในชุมชน” ซึ่งเป็นผลงานการเขียนของนายธีรภัทร กะเลสิค จากทีม YoungGuide Reporter โรงเรียนสันตราชประชาอุทิศ จังหวัดกระบี่.... แล้วอุรุลกาไวยจ คืออะไร คำตอบนี้ได้ในเรื่องสั้นเรื่อง “ความสุขที่สุดในชีวิตของสมจิตร”

กามีดาดีอุรุลกาไวยจ กามีสายักเค-กามีดาดี สายักบชาคะ-กามีเมอเลาเตะ-เค-กาลาอิตุ ตาปิเง-กาลาอินโกะ-เซอมีญาเค็จบาปามเอเลาเตะ

ณ ท้องทะเลกว้างใหญ่สีคราม สะท้อนเงาท้องฟ้ายามเย็นมีเรือประมงเล็กลำหนึ่งลอยล้า อยู่ไม่ไกลจากฝั่ง เป็นเรือไม้ใหญ่มากลำสีน้ำตาลดำด้านล่างตัดด้วยสีแดง บนเรือมีชายตัวสูง ผิวดำผมหยิกยืนอยู่

เขามีชื่อว่าสมจิตร แวดตาของเขามองออกไปในคืนทะเลที่มองไม่เห็นหมู่เกาะ พระอาทิตย์ ยามเย็นเริ่มลับขอบฟ้า แสงสีส้มกระทบกับท้องทะเลสวยงามราวกับอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ ชายผู้นั้นเอามือไปหยิบเหล็กหมุนเพื่อสตาร์ทเรือกลับบ้าน ลมพัดกระทบผิวของเขาเบาๆ เรือที่หยุดนิ่งเริ่มขยับไปข้างหน้า... ใบหน้าของชายคนนั้นมีรอยยิ้มที่ดูสุขใจ

เมื่อถึงบ้านเขาเดินเข้าไปในบ้านอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นเขาก็ออกจากบ้านมุ่งตรงไป ที่อีกบ้านหลังหนึ่ง หันที่ที่เขาเอามือไปจับที่ลูกบิดประตู และเปิดประตูบานนั้นออก มีเด็กผู้ชายร่างเล็กๆเดินออกมาแล้วพูดว่า “เฮ้ๆ คุณครูสมจิตรกลับมาแล้ว” ในบ้านหลังนั้นเต็มไปด้วยเด็ก ๆ ที่รอคอยเขา ใบหน้าของเด็กๆ เต็มไปด้วยรอยยิ้มทำให้เขามีความสุขใจ

เขาเริ่มสอนเด็กๆ เกี่ยวกับภาษาที่ถูกเรียกว่า ภาษาอุรุลกาไวยจ เป็นภาษาพื้นบ้านของกลุ่มชนอุรุลกาไวยจ เด็กๆทุกคนดูสนใจ เสียงหัวเราะของเด็กๆ ที่ดังขึ้นเวลาออกเสียงผิดๆ ทำให้สมจิตรมีความสุขเขารู้สึกภูมิใจมากๆ ที่ได้ปลูกฝังภาษาดั้งเดิมของกลุ่มชนอุรุลกาไวยจที่เป็นบรรพบุรุษของตนเองให้กับคนรุ่นหลัง

เช้าวันต่อมา เขาลืมตาขึ้นช้าๆ พบกับเช้าอากาศที่สดใส ลมพัดเบาๆ มีเสียงคลื่นกระทบฝั่งดังซ่า...

เขาลุกขึ้นจากที่นอน เอามือขยี้ตาตื่นเนื้อหัวแล้วเอามือซ้ายพาดหัวจับที่ข้อศอกขวา **บิดตัว** เบาๆ เพื่อผ่อนคลาย สักพักหนึ่ง เขาเดินออกไปนั่งที่หน้าบ้าน

มีมือคู่หนึ่งมากอดเขาทางด้านหลัง ปรากฏว่าเป็นเด็กชายผู้เป็นลูกของเขา **สองพ่อลูก** นั่งคุยกันไปๆ มาๆ ลูกชายสงสัยเรื่องภาษาอุรุลกาไวยจ

“พ่อชะ ๆ อูร์กลาไวจเป็นใครมาจากไหนหรือครับ แล้วทำไมเรายังต้องพูดภาษาอูร์กลาไวจชะ”

สมจิตร์จึงเล่าว่า เมื่อหลายปีมาแล้วมีกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งที่เราเรียกว่า อูร์กลาไวจ เดินทางเร่ร่อนไปในทะเลเพื่อหาที่อยู่อาศัย สูดหายใจเข้ามาอาศัยที่เกาะลิ้นตา

แล้วลูกของเขาก็ตามอีกว่า

“พ่อชะ ๆ แล้วภาษาละ ทำไมพวกเราต้องพูดภาษานี้ละชะ”

เขาว่า “เพราะมันเป็นภาษาท้องถิ่นของเราไง แต่สมัยนี้พ่อเห็นเด็กๆ รุ่นหลังไม่ค่อยพูดกัน พ่อกลัวว่าภาษามันจะหายไป เลยพยายามที่จะปลูกฝังภาษาให้กับคนรุ่นหลัง และอีกอย่างภาษาอูร์กลาไวจนั้นก็เป็นอย่างหนึ่งเอกลักษณ์ที่ทำให้อูร์กลาไวจนั้นดูมีเสน่ห์ และมีภาษาเป็นของตัวเอง และที่สำคัญกว่านั้นก็คืออูร์กลาไวจเป็นบรรพบุรุษของเรา และเราทุกคนในหมู่บ้านนี่ก็เป็นอูร์กลาไวจ”

ลูกชายยิ้ม เขาว่า “โห...พ่อชะ ผมคิดดูแล้ว ผมจะเป็นอีกแรงหนึ่งที่จะอนุรักษ์ภาษาของบรรพบุรุษของเราที่ใช้กันมาอย่างยาวนาน”

ผู้เป็นพ่อฟังแล้วยิ้ม

เวลาล่วงไปถึงตอนบ่าย...เป็นเวลาปกติที่เขาจะไปสอนภาษาอูร์กลาไวจให้เด็กนักเรียนในโรงเรียนบ้านสิงกาอู๋ ทุกอย่างที่เขากำลังทำให้เขาและเด็กๆ มีความสุข

เวลาผ่านไปนานแสนนาน เวลาเปลี่ยนอะไรก็ต้องเปลี่ยน ปลายวันหนึ่งที่บ้านหลังเดิม วันนี้เป็นวันที่อากาศร้อนไม่มีลม มีเสียงนกกาตังมาจากป่าข้างบ้าน มีเสียงคลื่นกระทบฝั่งเบาๆ สักพักหนึ่งบรรยากาศก็แปรเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ จู่ๆก็มีพายุพัดเข้ามาอย่างแรง

ฝนตกหนักเป็นเวลา 3 ชั่วโมงกว่า จึงสงบลง เมื่อฝนหยุดตก สมจิตร์จึงออกจากบ้านและตรงไปที่บ้านหลังนั้นหลังเดิมเพื่อจะสอนภาษาอูร์กลาไวจที่เขาทำมาตลอด

เมื่อเขาเดินไปถึงบ้านหลังนั้นและเปิดประตูบ้านก็พบว่าเหลือเด็กที่รอจะเรียนภาษาอูร์กลาไวจแค่คนเดียว ในใจของสมจิตร์ไม่เคยคิดที่จะลดละความพยายามที่จะสอนและสืบทอดภาษาของบรรพบุรุษ เขาจึงสอนต่อไปเพราะสิ่งนั้นเป็นความสุขที่สุดในชีวิตของเขา

ในใจของเขาหวังว่าวันหนึ่งภาษานี้จะไม่หายไปและจะอยู่ไปตลอดกาล

“คำว่า “อูร์กลาไวจ” เป็นการเขียนตามการออกเสียงของชนพื้นเมือง

เรื่องสั้นที่น่าสนใจที่เกิดขึ้นในการผลิตสื่อสร้างสรรค์ โครงการ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” ยังมีอีกหลากหลายเรื่องราว ติดตามได้ในฉบับถัดไปจ้า...

ศิลปะสร้างสุข

วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน

ที่ไหนมีกิจกรรมดีๆ มีพื้นที่สร้างสรรค์ มีการร่วมมือกันทำสิ่งดีๆ เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง ที่นั่นศิลปะสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืนจะตามลงพื้นที่ไปเก็บข้อมูลและการทำงานของพวกเขามาฝาก ฉบับนี้ก็เช่นกันเรามีเรื่องราวที่น่าสนใจมาฝากมากมายเริ่มที่ เรื่องราวการเรียนรู้ชุมชน สืบค้นอุปถัมภ์มรดกภูมิปัญญาคนอีสาน

พูดถึง “อุปถัมภ์” ที่เป็นที่ยู้งักกันใภาคอีสานหรือรู้จักกันอย่างกว้างขวางในชื่อ “จิตรกรรมฝาผนัง” ของภาคกลาง แต่ที่น่าเสียดายเพราะเวลานี้คงมีน้อยคนนักที่จะไม่รู้จัก ยิ่งเวลาผ่านไป คุณค่าของอุปถัมภ์หรือจิตรกรรมฝาผนังที่อยู่บนผนังของสิม หรือโบสถ์นั้นมีมูลค่าอย่างมากมายนานาสาคร โดยเฉพาะในชุมชนที่มีการต่อยอดเอาอุปถัมภ์ที่มีอยู่ไปเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจด้วยการนำมาเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตผลิตภัณฑ์ของชุมชนเพื่อจำหน่าย บางทีนำไปเพิ่มมูลค่าด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาชุมชน รวมไปถึงการปลูกใจให้คนในท้องถิ่นหันมารักบ้านเกิดของตนเอง

โดยนางสุมาลี สุวรรณกร ประธานเครือข่ายสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนอีสาน แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. บอกว่า ในภาคอีสานมีสิมที่ปรากฏอุปถัมภ์กระจายอยู่หลายจังหวัด ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในภาคอีสานตอนกลาง ทั้งในจังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดขอนแก่น นอกจากนั้นยังมีการกระจายในพื้นที่อีสานเหนือและใต้หลายจังหวัดทั้ง จังหวัดเลย จังหวัดหนองคาย จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดนครราชสีมา ฯลฯ ซึ่งคำว่า อุปถัมภ์นี้ไม่ได้มีบรรพกาลาวาดที่เพิ่งเกิดมาเมื่อไม่นานมานี้แต่นับรวมเฉพาะสิมหรือโบสถ์ที่มีอุปถัมภ์อายุไม่ต่ำกว่า 150 ปีขึ้นไป

จากสิมหรือโบสถ์ที่มีอุปถัมภ์อายุมากกว่า 150 ปีขึ้นไปนั้น มีการพูดถึงสิมอยู่ 5 แห่งที่ถูกยกให้เป็นสิมที่มีลวดลายการวาดที่งดงาม และเรื่องเล่าที่แฝงคติธรรม ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนอีสานในนั้น ไม่ว่าจะเป็น สิมวัดโพธาราม และวัดป่าเรไรย์ ต.ดงบัง อ.นาตาล จ.มหาสารคาม, สิมวัดบ้านยาง อ.บรบือ จ.มหาสารคาม, สิมวัดโพธาราม ต.นาตุณ อ.นาตุณ จ.มหาสารคาม, สิมวัดสวนวารี อ.บ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น และสิมวัดไชยศรี อ.เมือง จ.ขอนแก่น โดยทุกสิมเคยถูกการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ใช้ทำเป็นเส้นทางท่องเที่ยวชมสิมและอุปถัมภ์อีสานมาก่อนหน้านี้และยังคงกลายเป็นเส้นทางท่องเที่ยวที่นักศิลปะ วรรณกรรม ชื่นชอบมาเที่ยวชมอยู่อย่างสม่ำเสมอ

แต่หากจะมองอุปถัมภ์ให้เข้าใจคงต้องเข้าใจตัวบท หรือเรื่องราวของวรรณกรรมซึ่งเป็นที่มาของภาพที่ถูกนำเสนอ ก่อน ไม่นานนั้นแม้จะมองอุปถัมภ์นานแค่ไหนก็ไม่อาจจะเข้าใจได้ว่า “เขาวาดเรื่องอะไร”

ประธานเครือข่ายสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนอีสาน แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. บอกต่อว่า สำหรับเรื่องราววรรณกรรมที่ปรากฏบนผนังลิมินั้น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชอบ ตีสวนโลก นักวิชาการด้านวัฒนธรรม อดีตผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น บอกเล่าในขณะที่มาสัมภาษณ์อีสานใน 3 จังหวัดของอีสานตอนกลาง ของโครงการอุปถัมภ์เพื่อการพัฒนาชุมชน จัดทำโดยเครือข่ายสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนอีสาน สนับสนุนโดยแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ในโอกาสพาชาวชุมชนดงบังกว่า 40 ชีวิต ไปร่วมเรียนรู้ แลกเปลี่ยนและศึกษาดูงาน การจัดการมรดกทางวัฒนธรรมอย่างอุปถัมภ์ เพื่อนำมาต่อยอดในการพัฒนาชุมชนใน 3 พื้นที่ ประกอบด้วยวัดบ้านยาง อ.บรบือ จ.มหาสารคาม วัดสวนวารวิ อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น และวัดไชยศรี อ.เมือง จ.ขอนแก่นว่า ลิมิวัดบ้านยาง นั้นมีเรื่องพระเวสสันดรชาดก, พระมาลัย, ท้าวปาจิตกับนางอรพิม, พุทธประวัติ และแทรกนทานพื้นบ้านเข้าไปด้วย ลิมิวัดสวนวารวิ ด้านนอกเป็นเรื่องลิ้นไซ่ ด้านในเป็นเรื่องพระเวสสันดรชาดก ส่วนลิมิวัดไชยศรี อ.เมือง จ.ขอนแก่นด้านนอกเป็นเรื่องลิ้นไซ่ทั้งหมด

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ในแต่ละลิมิหรือแต่ละวัด เลือกเรื่องราวที่เอามาวาดบนผนังลิมิไม่เหมือนกันนั้น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชอบ ตีสวนโลก บอกว่า อาจจะเป็นรสนิยมของคนในท้องถิ่น และความประสงค์ของเจ้าอาวาส บวกกับความถนัดของช่างแต้มอุป หรือคนวาดรูป การจะวาดเรื่องอะไร สอนคนในเรื่องอะไรบ้างคนตัดลิ้นไซ่หลักๆ คือเจ้าอาวาสวัด แต่หากพื้นที่ไหนเป็นประชาธิปไตยหน่อยก็อาจจะมีการฟังเสียงของชาวบ้านด้วย แต่หลักๆก็อยู่ที่เจ้าอาวาสเป็นหลักเพราะเป็นคนที่กำหนดให้สร้างลิมิหรือโบสถ์ รวมถึงเป็นคนกำหนดรูปแบบ อัตลักษณ์ และเรื่องราวทั้งหมดด้วย

ส่วนคนวาดและชาวบ้านที่จะร่วมแสดงความคิดเห็นนั้นแม้จะมีส่วนในการตัดสินใจแต่ก็น้อย เพราะชาวบ้านส่วนใหญ่ผูกพันกับการทำมาหากินไม่ได้สนใจเรื่องราวของสังคมมากนัก เว้นเสียแต่เจ้าอาวาสวัดนั้นๆ ขอคำปรึกษา หรือเรียกประชุมเพื่อหารือ ส่วนช่างวาดภาพก็จะมีส่วนในการกำหนดรูปแบบเพราะเป็นความถนัดของช่างแต่ละคน

“เรื่องที่นำเสนอส่วนใหญ่เน้นในกรอบความเชื่อของพระพุทธศาสนาที่ต้องการสอนใจประชาชนโดยภาพที่วาดอยู่ฝาผนังลิมิหรือโบสถ์ส่วนใหญ่วาดขึ้นเพื่อให้คนที่ไม่ได้มีโอกาสเข้าไปในโบสถ์ได้อ่าน ได้ดู เพราะโบสถ์ส่วนใหญ่จะมีขนาดเล็กมาก เอาไว้ใช้ประกอบพิธีกรรมทางสงฆ์ เอาไว้บูชาพระ คนที่ขึ้นไปได้ไม่มาก และส่วนใหญ่ห้ามผู้หญิงขึ้น คนที่เหลือทั้งญาติโยม ญาติพี่น้องก็ต้องนั่งรอ เวลาที่นั่งรอนี้แหละหากมีภาพเขียนให้ได้อ่าน ให้ศึกษา หรือมีคนบอกเล่าเรื่องราวด้วย พวกคนที่รอจะได้ความรู้ เพลิดเพลิน ได้คติธรรมสอนใจ” ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชอบ ตีสวนโลกบอก

ส่วนที่มีการวาดอุปถัมภ์ตามผนังลิมิในอีสานหลายแห่ง และลักษณะรูปแบบคล้ายๆกัน สันนิษฐานว่า เกิดการลอกเลียนแบบ เพราะสมัยก่อนไม่มีเทคโนโลยีการสื่อสาร หากมีการไปเจอ ไปเห็นที่ไหน เห็นว่าสวยก็มีการบอกต่อ จ้างช่างต่อ ทั้งช่างทำลิมิ และช่างวาดภาพ อย่างวัดที่ตำบลดงบัง ช่างคนเดียวกันวาดภาพทั้งวัดป่าเรไรย์และวัดโพธาราม แม้เรื่องราวจะแตกต่างกันบ้างแต่ก็เป็นกลุ่มช่างเดียวกัน

รวมไปถึงความเข้มแข็งของหมู่บ้านในอีสานตอนกลางที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา และเป็นหมู่บ้าน ชุมชนเก่าแก่มาก่อนทำให้ปรากฏลิมิและโบสถ์ลักษณะนี้ค่อนข้างมาก ในขณะที่ในพื้นที่อื่นๆ ไม่ค่อยเจอบ่อยนัก และหากมองลึกลงไปถึงวิถีคนในชุมชนชุมชนที่มีลิมิโบราณและอุปถัมภ์โบราณส่วนใหญ่เป็นชุมชนดั้งเดิม หมู่บ้านเก่าแก่มียุ่ไม่ต่ำกว่า 200-250 ปี

ซึ่งเรื่องราวชูปแต้มยังมีอีกหลายแง่มุมที่น่าสนใจ โดยเฉพาะการดึงสื่อพื้นบ้านอย่างชูปแต้มออกมาต่อยอด เพื่อสร้างสรรค์เศรษฐกิจชุมชน รวมถึงใช้เป็นแผนในการดึงความร่วมมือของชุมชนออกมาอย่างไรนั้น ต้องติดตามตอนต่อไป....

เรื่องราวถัดมาเป็นเรื่องของ**ท้าวชาเล็งตระเวนชมเมืองเก่าสาวะถี** กิจกรรมที่จัดโดยเครือข่ายสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนอีสาน แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. และชาวชุมชนสาวะถี ที่มีท่านพระครูบุญญากร เจ้าอาวาสวัดไชยศรี และเจ้าคณะตำบลสาวะถี สนับสนุน งานนี้เริ่มต้นที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้นำนักท่องเที่ยวกว่า 300 ชีวิตมาเยือนที่หมู่บ้านแห่งนี้ เพื่อทำพิธีสะเดาะเคราะห์ หรือเสียดเคราะห์ตามภาษาอีสาน หวังปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายให้ออกไป จากนั้นมีนักท่องเที่ยวอีกกลุ่มที่ชื่นชอบวิถีวัฒนธรรมแบบบ้านๆพากันมาเยือนที่นี่ และจะเปิดโอกาสให้นักสื่อสารสรค์มาเป็นมีคฤเทศก์น้อยและมีคฤเทศก์รุ่นเดอะของชุมชนที่เพิ่งอบรมกันได้เพียง 1 วันของเราพาเที่ยว โดยการพาเที่ยวครั้งนี้พิเศษกว่าครั้งอื่นๆ เพราะเป็นการนั่งรถชาเล็งไปตระเวนชุมชน

ชาเล็งที่บรรทุกนักท่องเที่ยวคันละ 4 คน ออกตัวเป็นสายอย่างพร้อมเพรียง จุดแรกไปที่เยี่ยมชมนมคือ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน ที่อยู่ฝั่งทิศใต้ของชุมชน จุดนี้เป็นจุดที่ชาวบ้านให้การเคารพนับถือศรัทธา เพราะเป็นที่มาของประวัติการก่อตั้งหมู่บ้าน เพราะสมัยก่อนมีผู้เฒ่า 3 คนมาเลี้ยงช้าง ช้างเกิดตกมันวิ่งเข้ามาในป่าบริเวณนี้ และไฟข้างไปโดนพระพุทธรูปที่อยู่บริเวณนั้น ทำให้เศียรพระพุทธรูปขาด ก่อนช้างจะวิ่งไปที่จุดที่สองคือ โนนเมืองเก่า ซึ่งเป็นชุมชนเก่าแก่อายุกว่า 2,500 ปี ซึ่งเป็นจุดที่น้ำทำอุทกสมบูรณ์ จนชาวบ้านได้ตั้งบ้านเรือนที่ชุมชนสาวะถีแห่งนี้ และจุดที่ 3 คือพิพิธภัณฑสถานบ้านสาวะถีที่เก็บรวบรวมของเก่าแก่เอาไว้ให้ลูกหลานและผู้สนใจได้เยี่ยมชมนม ก่อนมายังจุดสุดท้ายคือสิมวัดไชยศรี ซึ่งมีอายุกว่า 150 ปี แถมมีภาพเขียนสีแบบโบราณที่เล่าเรื่องราวกรรมชิ้นเอกของลุ่มน้ำโขงนั่นคือ “สังข์ศิลป์ชัย” หรือ “สินไซ” เอาไว้ทั้งหมดด้วย

คณะนักท่องเที่ยวทริปพิเศษนี้นางวัลลีย์ ศรีรัตน รองศึกษาธิการภาค 12 มาเป็นแขกพิเศษรวมถึงเจ้าหน้าที่สำนักงานควบคุมโรคติดต่อที่ 6 และครอบครัวผู้สนใจประวัติศาสตร์ท้องถิ่นอีก 2 ครอบครัวอาจารย์และนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นร่วมไปถึงเจ้าของธุรกิจสวนเกษตรจาก ต.ดอนโฆง เมืองขอนแก่นมาร่วมเรียนรู้ด้วย

ทริปนี้ได้เรียนรู้และคู่วิถีชีวิตของชาวชุมชนสาวะถีกันแบบเจาะลึก และได้รับข้อมูลความรู้จากมีคฤเทศก์ทั้งรุ่นเล็กและรุ่นใหญ่ ได้รู้ประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชุมชนสาวะถีในแบบที่คนอื่นไม่ได้เรียนรู้ นับเป็นความพิเศษที่ทำได้ยาก ไม่นานมานี้ อาจจะมีทริปแบบนี้เกิดขึ้นอีกก็เป็นได้ ติดตามกันต่อไป.....

ท้าสมของประลองปัญญา

"ซูโดกุ" (SUDOKU)

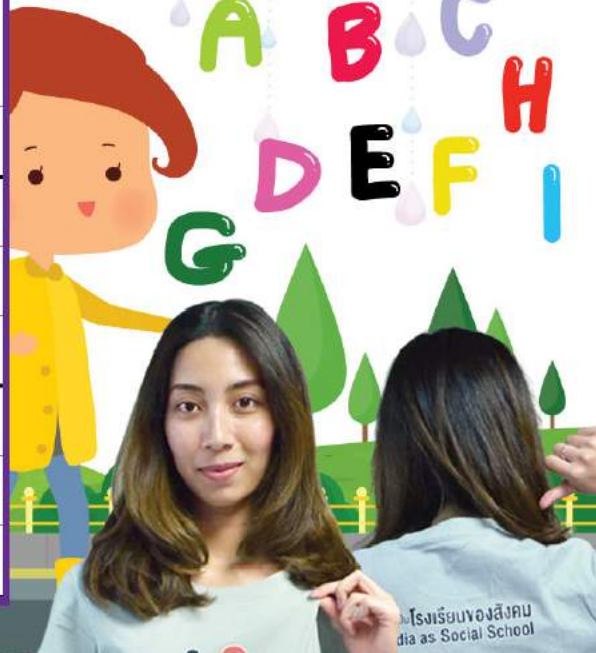

A B C D E F G H I ตัวอักษรตัวใดจะอยู่ช่องไหน? มาหาคำตอบกันหน่อย กับเกมที่ท้าทายความคิดและความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตาราง 9x9 ช่อง แบบตัวอักษร ซึ่งซูโดกุลักษณะนี้ไม่ได้มีวิธีการเล่นที่แตกต่างจากแบบอื่นเลย เพียงแค่เติมตัวอักษร A-I ลงในช่องว่างของตาราง 9x9 ที่ให้มาให้ในแต่ละแถว ในแต่ละคอลัมน์ และในกรอบสี่เหลี่ยมย่อยนั้นจะต้องมีตัวอักษร A-I ที่ไม่ซ้ำกัน

หากพบว่าตัวอักษรในตารางย่อยซ้ำกันเพียงแค่ตัวเดียวไม่ว่าจะในแถวที่เป็นแนวตั้งและแนวนอน ถือว่า "ทำผิดแล้ว" จะต้องดูใหม่ ทำใหม่ เพราะไม่เช่นนั้นจะผิดทั้งตารางเลยนะ!!!

ใจเย็นๆ ดูนิดๆ เพราะทุกๆ เกมปริศนาของซูโดกุที่นำมาฝากกันนี้สามารถหาทางออกได้เสมอ ต้องค่อยๆ คิดหาคำตอบ ซึ่งในแต่ละข้อ "จะมีคำตอบที่ถูกต้อง เพียงวิธีการเดียวเท่านั้น" ที่จะไขปริศนานี้ได้ ขอให้โชคดีและพยายามไขปริศนานี้ให้สำเร็จ...

B	I		A		E	F	
C	F	H		E	D		
E						I	G
D	H			E		C	
		C		B			
F			H			G	A
F	C					B	
		D	F		C	A	E
H	B		E		I		C

หากได้คำตอบที่ถูกต้องและมั่นใจแล้ว ส่งมาหาเราที่ แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรม สร้างเสริมสุขภาพ สสส. ที่อยู่ 979/118 ชั้น 34 อาคารเอสเอ็ม ทาวเวอร์ ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร 10400 (วงเล็บมุมของว่า ไขปัญหาประลองปัญญา) หรือส่งมาทางอีเมลได้ที่ : ruethairat.jah@gmail.com

คำตอบที่ถูกต้อง ทางทีมงานจะสุ่มคัดเลือกเพียง 10 ท่านเท่านั้น เพื่อรับของรางวัลเป็น ชิงดบับนี้ เป็น "เสื้อยืดคอกกานศึกษา สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม" ++ใส่แล้วดูดีมากๆ เหมาะทั้งหญิงและชายจ้า++ ส่งคำตอบมาได้จนถึงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 นี้เท่านั้น รับส่งเข้ามาจะจี:

ดูเฉลยของกิจกรรมในฉบับที่ผ่านมาได้ที่ www.facebook.com/art.culture4h

** ประกาศ! ผู้สนใจสมัครเป็นสมาชิกรับวารสารหรือยกเลิกการเป็นสมาชิก แจ้งได้ที่ ruethairat.jah@gmail.com

ผลงานชุดภาพถ่าย จากโครงการ

จิตอาสา

พลังแผ่นดิน

ทำดีทำได้ทุกวัน เริ่มตั้งวันนี้

ชื่อผลงาน : รู้หน้าที่ รู้ตัวตน รามวิมลรองชนะเลิศอันดับ
โดย : นายอภิวัฒน์ เวียงคำ จาก มรท.ศรีสะเกษ

แนวคิดโอเดียของชุดภาพถ่าย

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ความว่า "...การปฏิบัติงานให้บรรลุผลเลิศนั้นนอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถทางวิชาการเป็นอย่างดีแล้ว ทุกคนจะต้องมีความรักใคร่เมตตาในหน้าที่ของตนแล้วตั้งใจปฏิบัติงานรับใช้ชาติบ้านเมืองด้วยความพากเพียรและอดทน..."

